

"הזמן שבזבזת על
השושנה שלך, הוא
שהפך אותה לחשובה
כל כך..."

הכי חשוב לדעת:
הלמן אהננו "מבלגים" -
זאת אומרת מקדישים
לחבה, זה מה שהוסק אותו
לחשוב כל כך בעינינו
ובעיני חב"ה עצמו...

בתור התחלה, חייבים לדעת שצד
שלא לוקחים ת'תואר רכזת חב"ה,
לא ממש מבינים מזה.. ולכן רכזת
חב"ה יכולה להרשים לפעמים מאוד
בודדה... כי אפאחד לא יודעת באמת
מזה לחפש כ-ל שבוצ פצולה..מזה
לארצן התנדבות, מזה להרים חב"ה
וכו' וכו'...

בשיף זה יש לב את הרכזת
התנוצתית, רכזות אחרות וכמוכן
ת'קומונריות. לבכות, לבחוק,
להתפרק ולשת'...

"בלילה הראשון ישנתי על
החול, מרוחק אלפי מילין מכל
ישוב של בני אדם. הייתי בודד
יותר ממלח שספינתו נטרפה
והוא שט על גבי רפסודה בלב
האוקיאנוס"

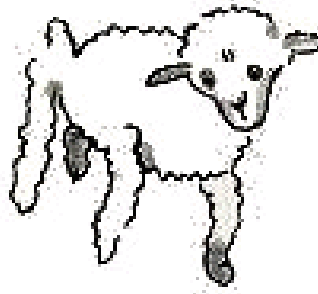
-המצפיק לרכזת חב"ה המצויה...-

§ >> < > ±
! μ ○ ♦ ∴ ∴ μ 3/4 1/4 ♦

"לפעמים אין נזק גדול בדחייה של מלאכה ליום המחרת, אבל בכל הנוגע לעצי הבאובב, פירוש הדבר אסון. הכרתי פלנטה שגר עליה בטלן אחד. הוא הזניח שלושה שיחים קטנים..."

ככה גם בחבה, אם מלניחים ולא מקיצים לא יהיה חבה. כל דבר שאת תצטי ותארטני יהיה... כי פשוט אין מישי אחרת שתחשוב על דברים, שתיוט דברים...
חבה ביודים שלק!! לטוב ולמוטב..

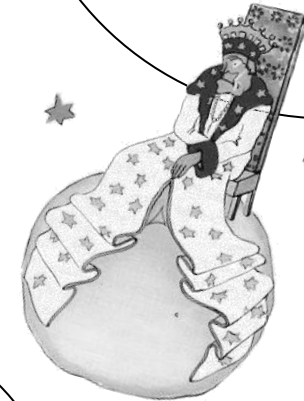

"בבקשה, צייר לי כבשה!"
"הה?"
"צייר לי כבשה!"

אל.. נכון - את הרכלת אבא זה לא אומר שאת צריכה לעשות את כל העבודה, בהחלט אפשר, צריק ונכון להאציף סמכויות. להביא למישו אחר ל"צייר את הכבשה..."

"אה! הנה נתין!", קרא המלך כאשר הבחין בנסיך הקטן. והנסיך שאל בלבו: "היאך יתכן שהוא מכיר אותי, הרי מעולם לא פגש בי קודם?"
הוא לא ידע שעבור המלכים, העולם הוא מקום פשוט - בעיניהם כל בני האדם הם נתנים.

תמיד יהיו את אלו שלא ימנו מה את רוצה מהן.. חלק כבר סבתות, חלק מרזישות לא קשורות לסניף כחלף וחלק צסוקות ב'דברים אחרים'... אבל מהצניות שלנו כרכלות, אנחנו תמיד צריכות לנסות לשלף אותן, להכניס אותם ולנסות להפציף אותן בדברים השונים הקשורים לחב"ב... מהחיתנו כולם חב"ב!

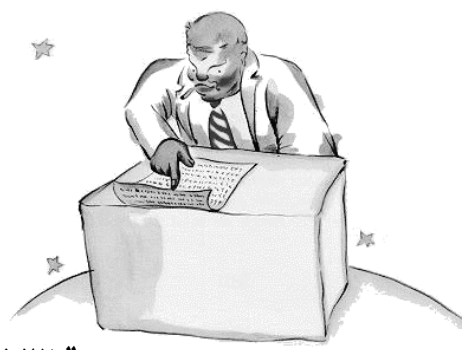

בתור רכלת.. צריק וכדאי תמיד לשמוע את כולם, (איק היה הפצולת חב"ב, איך היתה ההתנדפות וכו') אבל תמיד לעשות סינונים למה מקשיבים ומתייחסים ולמה לא...

"אסור היה לי להקשיב לה", התוודה יום אחד בפני. "אף פעם אסור להקשיב לפרחים. צריך רק להתבונן בהם ולשאוף את ניחוחם..."

אז.. איך באמת יודעים
 אתו, ומה מתאים
 לחבט עלנו?? עלינו
 לדבר עם השטח..
 להיות מחוברות אליו..
 לאכול את הקנות
 עצמם.. הן תמיד
 יודעות הכי טוב!!

"הדיבור הוא מקור כל אי-
 הבנה.."

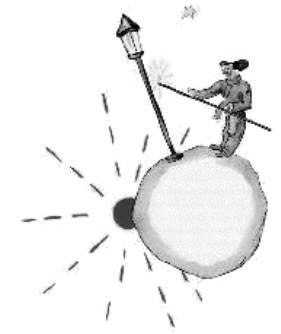
אם תאמרו למבוגרים:
 "ראיתי בית יפה בנוי מלבנים חכליליות,
 ולו פרחי גרניום בחלונות, ויונים על
 הגג", לא יוכלו לשוות בעיניהם את
 הבית כלל. יש לומר להם: "ראיתי בית
 שמחירו מאה מיליון פרנק", ואז
 יתפעלו:
 "או, איזה יופי!"

לפצאים יש מצב שאת מארצנת משו במשק עצות וימים
 ולא הציצו מס' הקנות שלהן ציבית....

אז.. טיפ קטן -

צריק לדעת כחוכן- שלא להתייאש מזה!!
 יותר חשוב לראות שמי שהציצה נהנתה והיה זה טוב.
 לאחר מכן צושים חושבים ורואים למה הציצו קצת
 קנות, האם בכלל השעה? היום? הלחץ? המקום? סוף
 הפצילות? וללמוד להבא.. ושוב- אף פעם לא
 מתייאשים מזה או מרימים ידיים!!! בכלל, תמיד תדברו
 אל הקנות בשפה שלהן. אתן יודעות מה ישוק אותן -
 ההדגים ת'חשיבות-להראות כמה יהיה כלי'וכו'

"אין מה להבין" אמר מדליק הפנסים, "הוראות הן הוראות. בוקר טוב." והוא כיבה
 את הפנס שלו.
 אז מחה את מצחו בממחטה מקושטת ריבועים אדומים. "יש לי עבודה מפרכת. בימים
 עברו המלאכה היתה קלה יותר. כיביתי את הפנס בבוקר, ובערב שבתי והדלקתי אותו.
 יכולתי לנוח במשך היום, ובלילה ישנתי."
 "וההוראות שונות מאז?"
 "ההוראות לא שונות, ענה מדליק הפנסים. "זו הצרה: משנה לשנה הפלנטה מסתובבת
 במהירות גדולה יותר, וההוראות לא שונות!"
 "ואם כך?" שאל הנסיך הקטן.
 "אם כך הפלנטה עכשיו משלימה סיבוב במשך דקה אחת, ולא נותרה לי ולוא שניה
 כדי לנוח. פעם בכל דקה עלי או להדליק את הפנס או לכבותו!"
 "זה מצחיק! הימים אצלך נמשכים דקה אחת!"
 "זה לא מצחיק כלל!" אמר מדליק הפנסים. "בעת ששוחחנו בינינו חלף חודש שלם..."

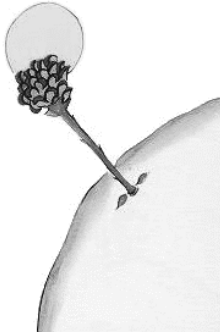

תפקידנו כרכוז הוא לשים לב לתקופה
 ולזמן ואז להתאים דברים לחב"ב....
 לדמנא- אין טעם לארצן התנדבות בזמן
 הפצילות כי קנות לא יבואו... לא משה
 כמה התנדבות חשובה זאת תהיה..

אילו הייתי מצווה על גג
 לעופף מפרח לפרח כמו פרפר,
 או לכתוב טרגדיה, או להפוך
 לציפור ימית, והגגל היה
 ממרה את פי, במי מאיתנו
 האשמה? שאל המלך, "בגגל,
 או בי עצמי?"
 "בך", ענה הנסיך הקטן נחרצות.
 "מדויק. יש לדרוש מכל אחד
 רק הדברים שביכולתו לבצע."

צוד דבר בנוצת להתנדבות
 ופרויקטים.. עלינו לשים ♥ לשטח..
 אינה התנדבות יותר אהבים ואינה
 פחות.. מה מתאים לחב"ב, אינו
 דברים חכם מסוגל להרים ולקחת
 מהם חלק ואילו דברים לא... באינו
 שעה מתאים לעשות פוצלת חכם וכו'
 וכו'.. אבל לזכור תמיד שמתח וחיוב
 עם לדרוש מהן! במיוחד אם יש
 בקלות נובעות מתוך עצלות...

"לך והבט עוד פעם אחת בשושיים. אתה תבין עכשיו שהשושנה שלך יחידה ומיוחדת בכל העולם."

כדי להמחיש בעיניכם את גודלה של הפלוטה ארץ, אספר לכם שלפני גילוי החשמל היה צורך בצבא של 462,511 מדליקי פנסים כדי להפעיל את פנסי הרחוב על פני שש היבשות.

ממרחק־מה היה זה מחזה מרהיב עין. תנועתו של צבא מדליקי הפנסים היתה מתואמת כמו בלט באופרה.

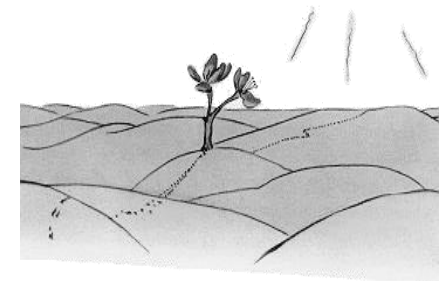
חביבי שלנו, הוא יחיד ומיוחד, וככל הסניפים אין עוד אחד כמותו!!! וכמות אין צליל!!!
 וככלל זה... תמיד כשמוציאים רציונות מחפכים אחרים צריכים לבדוק מה מתאים לחכם שלנו ומה לא... לא כל דבר שהיה מוצלח אצל אחרים יהיה טוב גם אצלנו ולחכם... אפשר שיהיה דבר שלא יצליח אצל אחרים ויהיה תומך אצלנו!!!

יש לחכם יותר צרכ ויותר השפעה כשהוא שלוחה דבר גדול הנקרא תנועת אריאל. ולכן צריכים לייחס חשיבות לחכם תנועת!

מה זאת אומרת?? זה אומר להביע למרחבי"ט... לצאת ולהשתתף בדברים תנועתיים, לצעות התנדבותיות עם חולצות תנועה ועוד....

"בוקר טוב", ברך אותו הנסיך הקטן.
 "בוקר טוב", ענה הפרח.
 "היכן בני האדם?", שאל הנסיך הקטן בנימוס.
 הפרח ראה פעם שיירת מדבר עוברת.
 "בני אדם? אני חושב שיש שישה או שבעה מהם בנמצא. ראיתי אותם פעם, לפני כמה שנים. אבל אי אפשר לדעת היכן הם נמצאים. הרוח מעיפה אותם לכל עבר. אין להם שורשים, וזה מקשה עליהם מאד".

לחכמניקות אין "שורשים" מסויף...
 אין להם הרגשת מחויבות לסניף ולחכם...
 מה שנותן להן את הקביעות, זה הפצולות חכם בצרכ שבת, שהן קבוצות וידועות, ולכן הפצולות הן הכי חשובות. הן יוצרות את הקשר הרציף בין חכם לסניף...

למחרת הנסיך הקטן שב.
 "טוב יותר לבוא בכל פעם באותה שעה", אמר השועל.
 "אם, למשל, תבוא תמיד בארבע אחר הצהריים, אזי בשעה שלוש אני אתחיל להרגיש מאושר. אני ארגיש מאושר יותר ויותר ככל שהשעה ארבע תקרב, ובשעה ארבע אכסוס ציפורניים מציפה ודאגה. אני אגלה את מחיר האושר! אבל אם תבוא בכל פעם בשעה אחרת, לבי לא ידע מתי להתכונן לקראתך... חייבים לנהוג לפי הרגלים קבועים..."

וככלל שפצולות חכם הן כל כך חשובות, אנחנו צריכים להפוך אותן להרגל ולדבר קבוע. ולכן משתדלים שכל שבוץ תהיה פצולה, וככל שבוץ אותה השעה...

"פיהוק בנוכחות המלך הוא בניגוד לכללי הטקס", אמר המלך, "אני אוסר זאת."

"איני יכול להימנע מכך", נבון הנסיך הקטן, "עברתי דרך ארוכה במסעי, ולא ישנתי כלל."
"אם כן", אמר המלך, "אני מצווה עליך לפהק! מזה שנים רבות לא ראיתי מישהו מפהק. פיהוקים הם דבר רב-ענין בשבילי. קדימה! פֶּהק שוב. זו פקודה!"
"זה הפחיד אותי...אינני יכול שוב..." הסמיק הנסיך הקטן.

אי אפשר לזווג את הנזיר והנזירה. זריק לנהיג, לסחוף...
מנהיג אמיתי לא זריק לזווג, אלא לסחוף את האחריט וככה הולכים אחריו. רכזת חב"ה היא מנהיגה!! המנהיגה של חב"ה והיא זריקה להכיר את השטח, ולראות איך סוחבים ומנהיגים אותו.

צוד כלי חסוב שיש זה האיחויים...
(פצט צוד היו מצהיריט קשריט...)
כדאי מנס לנצל את האיחויים, זה כלי אדי.
נ.ב. כדאי לצעות איחויים מאוננים יפיט, ומצנייניט.
לדואמא-
הזמנות יפות, שיריט, חידות, תשבציט (פצט צעניו תשבץ על חב"ה ומה שיצא זה היה האיש שמצהיר...)
האמת - שנה מנס כלי להקיע במחויים - זה קצת כמו להכין צופריט ☺

אך השיח הקטן עצר מגדלתו, והחל לייצר פרח. הנסיך הקטן התבונן בניצן הגדול שהחל ללבלב על הצמח, וחש שמשהו קסום עומד להתרחש.
אבל השושנה, חבויה בתְּאָה הירוק, לא נחפזה להשלים את הכנות היופי שלה. היא בחרה בקפדנות את צבעיה, ועטתה את תלבושתה לאֵטָה, מתאימה את עלי הכותרת אחד לאחד.

מדוע אתה מוכר את אלה?" שאל הנסיך הקטן.
"זה חסכון משמעותי בזמן", אמר הסוחר. "חישובים שנעשו על ידי מומחים, מראים שבעזרת גוללות אלה ניתן לחסוך 53 דקות בכל שבוע."
"ומה עושים בחמישים ושלוש דקות אלה?"
"עושים כל דבר שרוצים..."
"אני", חשב הנסיך הקטן, "אם היו לי חמישים ושלוש דקות פנויות כאלה, הייתי הולך בשלווה אל מעין של מים זכים".

זה תמיד חסוב לחייט, לתכנן זמן נכון... בנוצ ארכזות:
- לתכנן זמן כק שיהיה זמן לבוא לישיבציט ומרחביט.
- לדעת כמה זמן מראש לחפש כצולה, ולדעת שנה לפצמיט לוקח ה-מ-ו-ן זמן...
- לתכנן זמן בין אימודיט, משכה וחבב...
וכמובן ניצול זמן. יש יום חופש? תצטו מנו!

כל זמן חב"ה הוא בשביל חב"ה!
זריק לדעת שחב"ה זה השבט הכי קשה והכי מתאכזר והכי חסוב בסניף!!
הוא השבט שבאלף הוקט הסניף. סניף בלי חב"ה זה תנועת ילדיט.. לא תנועת נוצר!
ובאלף זה זריק שיהיה קשר רציף עם חב"ה...
הקשר מתבטא בהצעת הרכזת לישיבציט ובפציוליות משותפות בין חב"ה ולחבב.
אנחנו זריכות להראות בסניף שאחרי גיל 15 לא נצלאמיט.. יש המשק לסניף והוא לא תלוי בכניסה להדרכה או לצרצין. חסוב מאוד להתחיל לחבר את שבט הרא"ה, לצעות להן מצרכ חב"ה מנס כמו שצושים לקראת כניסה להדרכה! רציני ומוסקצ וחשוב שתהיי שותפה בו!

ואז בוקר אחד, בתום כל אותן הכנות ממושכות, עם הניץ החמה פיהקה ואמרה: "אה! זה עתה התעוררתי... סלח לי... אני עוד קצת פרועה..."

"לבני האדם יש כוכבים", הוא ענה, "והם כוכבים
שונים לאנשים שונים. יש אנשים שהם סיירים,
ובשבילם הכוכבים הם מורי דרך. לאחרים הכוכבים
אינם אלא מאורות קטנים. למלומדים הכוכבים הם
חידות שיש לפתור. לאיש העסקים הם היו עושר.
אבל כל הכוכבים האלה שותקים. לך, לך לבדך,
יהיו כוכבים שאין לשום אדם אחר...
באחד מן הכוכבים האלה נמצא ביתי, ושם אהיה
צוחק. לכן כאשר תתבונן בשמים, יהיה זה כאילו
כל הכוכבים צוחקים... לך, רק לך לבדך, יהיו
כוכבים שיוזעים לצחוק!"

לכל אחת, חב"ה זה מן אחר.
אבל רק בשבילך חב"ה זה מן
מנן הבית. בצנ"ה שיהיה לך טוב
וכיף "ומצחיק"! בהצלחה!

